

הצפרדעון

מ. פרמיאק

בשעות צהריים קרני השמש התחילו להימס שלגים. עוד יום, יומיים ויבוא האביב. השמש מחממת כל כך שסביב ביתי מתכסה השלג באבק שחור כלשהו.

חשבתי שאיפה שהוא שורפים פחם עץ. שמתי את כף ידי על השלג המלוכלך הזה וראיתי - על השלג האפור נשאר סימן לבן. אלה היו מיני חיפושיות קטנות שהתפזרו לכל הכוונים.

בקרני השמש של צהריים מתעוררים לשעה או שעתיים חרקים, כל מיני חיפושיות, עכבישים, פרושים ואפילו יתושים קטנים. וקרה שמים חדרו

פנימה לתוך השלג והעירו צפרדעון ורוד קטן שישן שם על האדמה. הוא זחל מתוך השלג למעלה, בטיפשותו חשב שהאביב כבר הגיע והתחיל ללכת. מובן, הלך כמו כל הצפרדעים הולכים, לנחל, לביצה. קרה שבאותו הלילה שוב ירד קצת שלג ואפשר היה להבחין את עקבות המטייל הזה. העקבות בהתחלה היו ישרים, כף אחרי כף אל הביצה הקרובה. אך אחר כך העקבות נראו זזים הנה והנה, כל פעם יותר ויותר. אחר כך הצפרדעון הסתובב לצד זה ולצד שני והעקבות נראו כמו פקעת חוטים מסובכים. מה קרה? למה הצפרדעון עזב את דרכו הישרה אל הביצה וניסה לחזור? כדי להבין הלכתי הלאה והנה

בבית. לא עברה שעה והצפרדעון
הרגיש את האביב בגופו והתחיל שוב
להניע את רגליו. ותוך זמן קצר חזר
לחיים.

וכשנשמע רעם של אביב ובכל מקום
התחילו להסתובב צפרדעים,
שחררתי את הנודד שלי באותה
הביצה שאליה הוא נמשך קודם
ואמרתי לו את הממרה הרוסית
הישנה "כשאינך יודע איפה המעברה
- אל תיכנס לנהר."

ראיתי - הצפרדעון בעצמו, קטנטן,
ורוד, שוכב עם רגליו פשוטות
לצדדים.

עכשיו כבר הכל מובן. בלילה הכפור
גבר והכה כה חזק שהצפרדעון נעצר,
זז הנה והנה וניסה למצוא את החור
החם שממו יצא כשחשב כי האביב
כבר כאן.

ביום הזה הכפור גבר עוד יותר, אך
אצלי בבית היה חמים והתחלתי
לעזור לאביב. בהתחלה ניסיתי לחמם
את הצפרדעון בנשימה חמה שלי, אך
הוא לא חזר לחיים. אבל אחר כך
מצאתי: שפכתי קצת מים
חמים-פושרים לצלחת ושמתי בה את
הגוף הורוד עם הרגליים הפשוטות.
הכפור בחוץ היה חזק אך לא יכול
היה להתמודד עם האביב שלנו, כאן